

Zuzka Šulajová

Džínsový denník 4



Zuzka Šulajová

Džínsový denník 4

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Alena Brunnerová
Vytlačila Neografia, a. s., Martin

*Autorka vyhlasuje, že nikdy nenavštevovala FSEV Univerzity Komenského v Bratislave
a všetky postavy, profesori a spôsoby výučby sú výsledkom jej fantázie.
Akákoľvek podobnosť s realitou je čisto náhodná.*

© Zuzka Šulajová 2014
Cover Design © Peter Brunovský 2014
Cover Photo © Danmirica12 – iStockphoto.com
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2014

ISBN 978-80-220-1806-7

*Nadovšetko ďakujem svojej mame a „sestrám“ Barborke P.
a Jarke S. za trpezlivosť pri nekonečných diskusiách
o možnostiach smerovania príbehu, o otázkach bez odpovedí
a odpovediach bez otázok, za počúvanie mojich lamentácií
a zúfalstva v okamihoch skutočnej (prvej a dúfam,
že aj poslednej) autorskej krízy :) Špeciálne ďakujem Jarke,
ktorá si pokračovanie chcela prečítať až v hotovej podobe,
ale keď som o sebe pochybovala až príliš, nakoniec ma
vypočula, knihu si prečítala a hľadala riešenia spolu so mnou.
ĎAKUJEM vám!*

18. 9. 2007 – utorok, školský zošit

8.44

Prepánajána. Opäť som školáčka, teda vysokoškoláčka, a opäť v neznámom prostredí medzi neznámymi ľuďmi. Ako je možné, že hoci som už na vysokej škole a mám devätnásť, cítim sa navlas rovnako ako pred štyrmi rokmi v prvý deň gympla??? Ja sa nevyvíjam?

Som celá roztrasená a schovávam sa na vecku. Sadla by som si na dekel, ale je taký špinavý, že radšej nie. Pred štyrmi rokmi som v prvý deň školy vrazila v buse Bolunovi. Tentoraz som nevrazila nikomu. Zato ktosi vrazil mne. Mám pocit, že mám zlomený nos, a cítim sa ako najväčší idiot na svete. Ja chcem ísť za Lukášom. A do svojej triedy!

Včera sme mali slávnostné otvorenie. Nuda, ktorú som si mohla dať ujsť. Všetci sme boli natlačení v jednej miestnosti, nikto nepoznal nikoho, neboli sme rozdelení ani podľa krúžkov. A oddnes mám vyučovanie. Teda prednášky. Po nekonečnej ceste cez Bratislavu prepchatými busmi a trolejom plným študákov som sa doplazila hore schodmi pred miestnosť, kde mala byť prednáška o metodológii sociálnych vied. Stál tam už kopec ľudí, pravdepodobne mojich spolužiakov na ďalších päť rokov. Netušila som, čo teraz, to som sa mala k niekomu prikmotriť a začať štebotať... o čom? Na prázdne reči o všetkom a ničom je dobrá akurát tak Libuša alebo Denisa – ale ja? Zostala som stáť na schode a zadýchaná som sa držala zábradlia. V budove univerzity som sa totiž trochu stratila a behala som ako splašená, kým som našla správne číslo dverí.

„Hneď som späť!“ Ktosi predo mnou sa prudko otočil, ruky

mu pritom lietali ako handry a trafil ma lakťom rovno do nosa. Hlavu mi odhodilo nabok, zrevala som od bolesti, sotilo ma dozadu a zúfalo som hmatkala po zábradlí. Namiesto chytenia sa mi podarilo prestrčiť ruku pomedzi stĺpiky zábradlia.

„A-a-a-ah!“ zvolala som vydesene, keď sa mi noha šmykla na schode a už-už som padala chrptom dolu, zatiaľ čo dotýčny tiež hmatkal okolo seba.

„Uuuh!“ vyhrkol, keď zavadil rukou o lem mojej košele (vlastne Lukášovej, zastrčenej pod rifle, no a čo) a zachytil ma. Zúfalo som ho oblapila a konečne som stála.

„Panebože,“ hlesla som, zatiaľ čo chalanisko fučal ako býk pred zápasom.

„Sorry,“ zamumlal rozpačito.

„T-to nič. Žijem.“

„Ehe. Kebyže nie, strašíš ma po nociach, čo?“

Nechtiac som sa uchechtla a roztrasene som sa vyštverala hore, preč zo schodov.

„Ja som Šimon,“ predstavil sa.

Až vtedy som začala vnímať okolie. Všetci zízali a uškŕňali sa, väčšina sa rehotala. Bombastický nástup na vysokú školu, so všetkým pôvabom a eleganciou.

„Paula,“ prikývla som.

„Šiel som práve kúpiť bagety pre Mareka, Sama a Lesiu, to je moja sestra,“ ukazoval postupne na ľudí, pri dlhovlasej babe prevrátil oči. „Chceš aj ty? Ako odškodné? Kuráciu bez majonézy?“

Zasmiala som sa. „Ďakujem, nie.“

„Ale no tak, baby, neserte ma s tými diétami. Tak len šunkový s kopou kapusty bez majonézy?“

Zavrtela som hlavou. „Keď to už musí byť, tak šunkovo-syrový bez kapusty a s majonézou.“

Šimon vypleštil oči. „Si robíš prču! Ségra, tu máš príklad normálnej baby s normálnou životosprávou,“ dodal, skôr než som sa stihla zamyslieť, či som natrafila na nejaký dietologický krúžok.

Potom odbehol a ja som neisto zízala na tú blondávu Lesiu s tip-top postavou (prečo baby okolo mňa musia mať tip-top

postavu?!), ktorá si ma zvysoka premerala a začala sa baviť so Samom a Marekom, akoby som tam nebola. Z toho mála mi je jasné, že sa predtým nepoznali, zoznámili sa až tam, ale aj Lesia má zjavne dar small talku. Radšej som sa odobrala sem, na toalety. Božinku.

Dvere na vecku sa rozrazili a vošli dve hlučné baby.

„Hihihhi, videla si to nové mäsko?“

„Prváčikoviaaaa, hihihhi, už sa neviem dočkať najbližšej krúžkovice, ako ich zasvätime do tajov Komenského, hihihhi!“

„Presne! Iva, ale ten jeden je môj, od neho paprče preč!“

„Ktorý?“

„No ten, ktorého som ti ukazovala!“

„Jaj, ten fešák, čo prevalcoval tú chuderu?“

Akú chuderu, prosím vás?!

„Presne ten, Šimoooo!“

„Len aby ti ho neprebrala tá baba v chlupskej košeli, Leni, išla naňho celkom šikovne. Zahrať úbožiatko v nebezpečenstve, upútať pozornosť, nenápadný dotyk, potreba ochrancu a predstieraný nezáujem. Ďakujem, nechcem bagetu,“ nepodarené napodobnila môj hlas.

Bože. Pa-ne-bo-že. Tak ja som šikovne balila fešáka, ktorého tvár si už neviem ani vybaviť.

Prehltla som, schovávam denník a idem sa im ukázať, kozám akýmsi.

9.16

„Dobré ráno, študenti, volám sa doc. PhDr. Vlastimil Purodža, CSc., som vedúcim vašej katedry, keby ste niečo potrebovali, vyhľadajte ma – alebo sa obráťte na moju sekretárku.“

Decká si na margo toho čosi pošepekali, asi viem, čo. Sedím úplne vzadu, ušla som všetkým – aj Šimonovi, ktorý ma hľadal s bagetou pre mňa v ruke. Uf.

„Vitajte na veľmi dôležitom predmete s názvom úvod do metodológie sociálnych vied. Nech sa páči, tu vidíte sylaby predmetu a literatúru, s ktorou budete pracovať,“ ukázal za seba, kde sa po rozsvietení projektora zobrazil text. Na tento predmet máme „iba“ šesť kníh. Hádám nemám všetky vedieť?!

„Tak začneme,“ rozpäl ruky a ja som sa pripravila na písanie poznámok. „Charakteristiku vedy nie je možné vtesnať do jednej vety, ale budiž – je to sústava poznatkov, ktoré pozostávajú z racionálne zdôvodnených a konzistentných výpovedí, ktoré sú sformulované v prijatom jazyku, teda vedy, a sú verifikovateľné. Okrem toho však poznáme ďalšie aspekty vedy, a to filozofický, epistemologický, kultúrnoantropologický, politickoeconomický, sociologický, sociálnopsychologický, historický, psychologický, logický, lingvistický, pedagogický, andragogický, praxeologický a v neposlednom rade aspekt informatiky a knihovedy. Filozofický aspekt nám hovorí, že veda je forma spoločenského vedomia existujúca popri takých formách, akými sú filozofia, náboženstvo, morálka, právo, politika, umenie...”

Stratila som sa. Týmto sa zo mňa stane fundovaná odborníčka na sociálnu a pracovnú psychológiu? Akosi sa mi to nezdá, ale dobre, som v škole ešte len pár minút z piatich rokov. Mala by som dávať pozor, či? Gabriela tu so mnou nie je, je chorá, kto iný bude za mňa písať poznámky? Ja sa na ten monotónny hlas nedokážem sústrediť.

„... veda je zbraň v boji s poverami a protihumánnymi ideami...”

Vzdávam to. Radšej dopíšem to vecko.

Keď som vyšla z kabínky, Lena s Ivou zmrzli v údese. Nohy sa mi premenili na rôsol a ruky sa mi triasli tak, že som ledva dvihla páku nad umývadlom. Premohla som sa však a zabodla pohľad do odrazu tých dvoch v zrkadle: „Buďte v pohode, baby, ja mám chalana, ktorého by som nevymenila ani za nič,“ ukázala som si na jeho košeľu. S mokrými ťlakmi po nervóznom drhnutí rúk. A potom som stadiaľ ušla. Dúfam, že škola je dosť veľká a už ich nestretnem.

9.56

Už mám toho plné zuby... Prednášky trvajú deväťdesiat minút, ale rákala som s nejakou prestávkou. A Gabča mi napísala správu:

Tak čo, ako to ide v našej novej mučiarni?

Celkom to vystihla.

10.37

Konečne koniec. A...

„Tak tu si!“ objavil sa vedľa mňa Šimon a zamával mi pred očami bagetou. „Si sa stratila a ja som pri tom na teba myslel,“ zaškeril sa.

Jeho sestra Lesia si netrpezlivo prehodila vlasy ponad plece a zazerala po mne. Super.

„No, už som aj vyhladla,“ povedala som práve vo chvíli, keď mi zaškvrkalo v žalúdku.

„Ja viem, my študáci sme vždy hladní,“ škeril sa ďalej a strčil mi bagetu do ruky.

„Čo som dlžná?“

„Netrep voloviny, skoro som ťa zabil, zabudla si?“ pozrel na mňa a vtedy ho do ramena drgla čiasť pästí: „Šimon, poď už!“

„Poď s nami,“ ponúkol ma.

Rozpačito som sa usmiala. „Kam?“

„Na desaťminútovku s cigaretou predsa,“ schmatol ma za ruku a ťahal s nimi. Lesia prevrátila oči a Marek sa ma spýtal: „Fajčíš?“

Zavrtela som hlavou.

„Tu to máš. Poďme, chalani, lebo nám na to zostane minúta,“ zafučala otrávene Lesia a sama odbehla po schodoch dolu. Tí dvaja však ďalej stáli pri mne.

„Veď aj tak môžeš ísť s nami,“ presviedčal ma Šimon a ja som sa cítila čoraz hlúpejšie. Kde sú Ivo, Filip, Tomáš, Erikin trojlístok, Patrik a môj Lukáš? Ja chcem byť s nimi!

„Nechaj ju,“ povedal zrazu Marek a usmial sa na mňa. Ja tiež, ako u bláznov. „A toto mi postráž, ok?“ strčil mi do ruky fascikel. Nadvihla som obočie a nechotne som zamumlala: „Jasné, Marek.“

„Samo, nie?“

Zagúľala som očami. „Samoška, postrážim.“ Čo chce počuť?

„Ale nie, ja som Samo,“ pripomenul mi.

Očervenela som ako už dávno nie. Tí dvaja sa zasmiali a zdekovali sa na tú desaťminútovku. Ja som sa otočila na neexistujúcom opätku, že pôjdem hľadať miestnosť, kde máme mať zákla-

dy psychológie, keď som si všimla, ako na mňa pozerá nejaká ba-
ba s ryšavými vlasmi. Škerila sa: „Tak sa mi zdá, že si ťa poistili,“
kývla hlavou smerom k miestu, kde zmizli chalani.

„Poistili?“

„No, že im nezdúchneš, ten fascikel budeš musieť tomu jed-
nému vrátiť.“

To mi nenapadlo. Dopekla.

„Chceš čokoládu? Mňa tá metodológia odrovlnala tak, že ne-
tuším, ako vydržím ďalšie základy neviem čoho.“

„Psychológia,“ usmiala som sa. „A ďakujem, nechcem.“

„Ako myslíš. Ale stavím sa, že nás budú učiť, že čokoláda naprá-
va narušené nervy, lebo ich obalí potrebným množstvom cukru.“

Zasmiala som sa. Stojí vedľa mňa, ja sa tvárim, že usilovne
píšem dačo dôležité. Radšej už končím, nazerá mi sem.

11.28

„Môžem si opísať ten rozvrh?“ pošepla som Jane, tej ryšavej
babe, keď som v jej poznámkach zbadala kompletný rozpis na-
šich prednášok.

„Jasné. Ty si si nepozrela web školy? Všetko je tam,“ nedalo jej.

Pokrčila som plecami, nenapadlo mi to. Tak, tu je rozvrh:

1ÚAPP_ZS

	09:00 - 10:30	10:40 - 12:05	12:15 - 13:40	13:50 - 15:20	15:25 - 16:55	17:05 - 18:20	18:25 - 19:55
PO		Úvod do ekonó- mie					
UT	Úvod do meto- dológie soc. vied	Základy psycho- lógie	História psycho- lógie				
ST				Úvod do práva			
ŠT							
PIA							

Aspoňže máme tých prednášok máličko a celé dva dni voľna, bomba!!!

„Myslíš, že to bude stále takéto pohodové?“ opýtala som sa s citeľne väčším entuziazmom.

„Mohlo by,“ usmiala sa. „Ale podľa toho, čo som pozerala, v ďalšom roku nám pribudnú povinne voliteľné a nejaké výbe-
rové predmety, aby sme dodržali počet kreditov.“

„Aký počet kreditov?“ nechápala som.

„Ty si včera nebola v aule?“ pozrela na mňa ako na debila. No, bola.

„Ani študijný poriadok si si neprelistovala?“ pokračovala.

Bezva, už som za dementa. Nadýchla som sa a predsa len som sa ešte opýtala: „A čo tá skratka IÚAPP_ZS?“

Jana nadvihla obočie a zamumlala: „Prvý ročník Ústavu apli-
kovanej psychológie, zimný semester.“

Viac na mňa nepozrela. Urobila som dojem.

„... z aplikovaných psychológií je klinická psychológia, kto-
rá sa zaoberá psychickou reguláciou správania z hľadiska cho-
roby...“

Doc. Mgr. Dagmara Felisová, PhD. tuším ešte stále vymenú-
va druhy psychológie. Aspoňže povedala, že nám všetky po-
trebné materiály dodá, takže si nikto nepíšeme poznámky. Hádam nemá sklerózu. Trošku trafená asi je, rovnako ako bola
svojím spôsobom Náherová, lebo keď sa začala hodina, usmia-
la sa na nás ako slniečko a: „Vitajte, decká, aký je váš druhý
deň na univerzite? Už sa medzi sebou poznáte, či smútite za
strednou školou? Pokúsím sa vám uľahčiť prvé dni v nezná-
mom prostredí a spoločne odstránime bariéry v zoznamovaní
sa hrou. Hra je úžasný terapeutický prostriedok rozvíjajúci du-
ševné procesy, takisto obohacuje citové prežívanie a odbúrava
psychické napätie, napomáha koncentrácii a – dôležité pre nás –
rozvíja nové sociálne vzťahy,“ ďalej sa naradostene usmievala,
akoby nám oznamovala skvelú správu. „Takže, poprosím vás,
všetci poďte sem ku mne dopredu,“ mávala na nás a veselo po-
skakovala.

Neochotne sme sa teda vybrali k nej a nervózne po sebe po-

kukávali. Je nás dvadsaťpäť. Keď si ma Lesia opovržlivo premerala a Šimon so Samom sa na mňa usmiali, odvrátila som pohľad.

„Budete chodiť v kruhu a v momente, keď tlesknem, nájdete si partnera, s ktorým si navzájom poviete mená a niečo navyše. Dľaň budete držať pri partnerovej, akoby ste sa naozaj dotýkali, a krúžiť okolo seba, kým znova netlesknem. Chápeme? Začíname!“

Skoro som odpadla. Toto sa robí na vysokej škole?

Krúžili sme okolo seba, podaktorí sa tvárili, ako som sa ja cítila, a iní si to náramne užívali a chichotali sa.

Tlesk!

Ocitla som sa pri čiernovláske Anne, každá sme sa pozerali iným smerom.

Tlesk!

Špinavá blondína Kata, ktorá sa baví s Lesiou a tiež sa tvári, akoby mi z nosa trčali šušne. Pre istotu som si prešla rukou pod nosom, nič tam nebolo. Zato ďalšia parťáčka Mel, ktorá to videla, vyzerala, že je ohromne rada, že ma nemusí držať za ruky.

Tlesk!

„My sa poznáme,“ kývol mi Marek.

„Nnno... Ale neviem, skadiaľ si.“

„Petržka. Ty?“

„Lamač. Podobáš sa na môjho spolužiaka zo strednej,“ povedala som, mysliac Gusta.

Mareka som tým vyhlásením zrejme nenadchla, lebo keď sa ozvalo tlesknutie, tváril sa, akoby som bola vzduch. A ja som zrazu nemala parťáka, keďže je nás nepárny počet a tentoraz to vyšlo na mňa. Rozmýšľala som, či mám krúžiť sama, alebo čo mám, doprdele, robiť, aby to vyzeralo čo najprirodzenejšie, keď sa ku mne dohrnula Felisová: „Nebojte sa, nikto nie je nikdy sám!“ zvolala, na čo sa všetky pohľady otočili ku mne, akoby sa to dovtedy nikomu nestalo.

„No to nie je,“ ozval sa mi pri uchu čísi hlas a v rovnakom zlomku sekundy, v akom som sa k nemu otočila, mi došlo, že je to Šimon.

„He?“ vyhrkla som prekvapene a inteligentne.

„Hehe. Ona to prežije,“ mykol hlavou smerom k nejakej kočke, od ktorej utiekol ku mne.

„A ja?“

„To neviem, nepoznám ťa. Treba napraviť, nie?“

Nadhodila som: „Dôjde aj na to.“

„Vážne?“ rozžiaril sa.

„Sme spolužiaci na päť rokov, ak nás nevyhodia,“ upresnila som.

„A preto treba mať dobré vzťahy,“ naklonil hlavu, zadíval sa mi do očí tými svojimi modrými spod čiernej štie a zrazu ma chytil za ruky.

„Hej!“ ušlo mi, keď sa so mnou zatočil.

„Výborne, to by sme mali!“ ozvala sa Felisová, zatlieskala a postavila sa do prostriedku. Následne nás rozdelila do dvoch radov a každý sme mali ukázať na toho, s kým sme tancovali a čo sme sa dozvedeli. Zapamätala som si len Mareka a Šimona, pochopiteľne, a Mel, ktorú som tak zhnusila, ibaže som jej meno skomolila na Nelu. Keby pohľady zabíjali, v triede by už bolo niekoľko potenciálnych vrahov mojej maličkosti.

Takto sme sa akože všetci prakticky pozoznamovali, potom nás poslala na miesta a spustila prednášku o rozdelení psychologických disciplín. Vedľa mňa sedí po ľavej ruke Jana, napravo Šimon s tými svojimi dvoma kamarátmi, Lesia je pred nami s tou blondávu... Kata sa volá.

Začína ma bolieť hlava, chcelo by to buď tabletku, alebo silnú kávu.

12.05

Práve sme skončili a bez pauzy pokračujeme históriou psychológie, vraj aby nás Felisová mohla pustiť skôr domov. Asi sa pocikám. A aby som nezabudla, máme prvé úlohy. Samostatne spracovať knihu so psychologickou tematikou a napísať seminárku na tému zo syláb predmetu. Felisová nám nakázala rozdeliť sa do skupín po piatich.

„My si berieme frustráciu!“ skríkol Šimon.

„Kto my?“ usmiala sa Felisová a naznačila, aby to napísal na papier, ktorý práve dala kolovať.

„Nebudem čakať, niekto nám to uchmatne,“ mávol rukou Šimon. „Si s nami, nie?“ drgol do mňa. „Šimon, Samo, Marek, Paula... Pridáš sa, Jana?“

„Ehm, ešte príde moja kamoška Gabriela a...“ skočila som mu do reči.

„Ale? Fakt? Fajn, tak berieme Gabrielu.“

„A čo my, brácho?!“ založila si ruky v bok Lesia a pobúrene ukazovala na seba a Katu.

Šimon jej povedal, že to zvládne aj bez dozoru staršieho súrodenca, takže sa prudko otočila chrbtom a prizvala k sebe Janu, ktorá si odo mňa rovno odsadla.

„... dnes si povieme o predvedeckom období psychológie v čase slávneho starovekého Egypta a Indie, budúci týždeň rozoberieme staroveké Grécko, ktoré nám dalo množstvo veľkých mysliteľov, ohurujúcich svojou múdrosťou ešte i dnes...“

Teším sa.

14.57

Doma. Sama doma, len so šibnutými psami: Belko myksuje Suba za chvost a robia pri tom strašný hluk. Už som si dala tú najsilnejšiu tabletku proti bolesti, akú som našla, a parí sa predo mnou dvestomililitrový hrnček so štyrmi lyžičkami kávy. Asi ma rozklepe, až ma nakoniec konečne klepne.

Z histórie budeme počas semestra písať a prednášať referát na tému, ktorú Felisová ešte len zadá, a takisto bude priebežný test. Oznámila nám aj skúšky 17. 12., ráno zo základov a pobebe z histórie. Prvý deň na troch prednáškach, a ja som už odpadávala od hladu, únavy a z úloh sa mi krúti hlava.

Zo školy sme sa vyvalili všetci spolu v hlúčikoch, ja lapená v sieti Šimona a Sama, zatiaľ čo Marek akosi nedôverčivo pokukával. Vonku ma ako balzam na boľavú hlavu ovalil chladnejší vzduch, zato kakofónia všetkých možných hlasov s hlavnou témou škola a jedlo mu úspešne konkurovala. Samo navrhol, že by sme sa mohli ísť najesť, Marek však namietol, že musí do práce, Lesia si potrebovala kúpiť novú bundičku, ale toto všetko prekričal výkrik:

„Ahóóój!!!“ Tie dve baby zo záchodu. Obklúčili chalanov tak

agresívne, že ma vyčlenili z kľbka. Sláva, voľná, konečne som sa mohla vypariť!

Ale ani doma som nemala vytúžené ticho a pokoj. Ledva som otvorila bránku, začula som Rišov zvedavý hlas: „Aké sú vysokoškoláčky, Paula?“

„Mm, kedy sa začneš orientovať na mladšie?“ otočila som sa k nemu popri radostných útokoch Belka a Suba, ktorí ma šikovne napichli na hrable opreté o plot.

Riša to vôbec netrápilo. „Ako sa mám orientovať na mladšie, keď som vyrástol pri staršej?“ zašomral. „No tak, hovor! Z pozície staršej ma musíš motivovať, aby som sa hlásil na véeš!“ vyhrkol takým presvedčivým tónom, že som sa obrátila k nemu a po chvíľke žmurkania som navrhla: „Vieš čo, Rišo, poď dnu a z pozície mladšieho ma presvedči, že život je večná sranda, okej?“

Rišo sa zarazil. „Čo je? To ste už riešili manželovraždy, samovražedné sklony a pomoc klientovi, ktorý zomiera na rakovinu?“

„Ty si cvok,“ zavrtela som hlavou v úžase.

Otvorila som vchodové dvere a len čo sa dnu predrali psi, pustila som ho ďalej. Tak ma pobavil, že mi zahnal aj ten ukrutánsky hlad. Čiastočne. Zjedla som iba dva tanieri vývaru, dve duple zajaca na smotane a teraz mám pri káve zákusky od Libuše, na ktorých si zjavne testovala svoje cukrárske umenie, lebo poleva pripomína obrysy Austrálie a Talianska a v jednom medovníku som objavila zapečenú škrupinu orecha.

Už je dobre. Som doma, medzi svojimi.

17.29

„Ale no tak, Paula,“ napomenula ma mama, keď ma našla v kuchyni kukať do steny, kým v kanvici bublala voda na čaj. Rišo zatiaľ hore dve hodiny svedomito zabíjal drogovú mafiu v hre *Max Payne 2*, akoby nemal vlastný počítač.

„Začiatky sú vždy ťažké. Uvidíš, že sa ti vysoká zapáči.“

Neveriacky som zdvihla zrak.

Mama sa usmiala. „Keď si nastúpila na gympeľ, tiež si nariekala za základkou. Ojoj, päť rokov na vysokej škole, do práce ťa nenaháňame... Výška ti zmení život rovnako ako stredná.“

„Len to nie,“ prebrala som sa.

„Hlavu hore, za chvíľu sa zabehneš, spoznáš sa so spolužiakmi, budete si pomáhať s úlohami a ubehne ti to ešte rýchlejšie než gympeľ,“ dohovárala mi.

„Neviem si ani predstaviť, že si budeme pomáhať,“ zamrm-lala som pri spomienke na neuveriteľne priaznivú atmosféru v krúžku.

„Veď uvidíš. Vždy a všade je to rovnaké,“ presvedčene vyhlási-la mama. „Inak, vyčes psov, pozri sa, čo sa dostalo do prania, samé psie chlpy,“ otrčila mi pred oči usušenú a akúsi zježenú bielizeň.

Ach jaj.

22.12

„Paulík?!“ začula som zdola Lukášov hlas.

Okamžite som ožila.

„Ježišmária, vyzeráš, akoby ste sa nevideli sto rokov,“ pre-vrátil oči Rišo, ktorý u mňa ešte stále trčal. Zjavne sa na tej ich obchodnej akadémii ani v maturitnom ročníku nijako nepre-trhnú.

Nepočúvala som ho a vybehla som z izby za svojím chala-nom, ktorý dolu na chodbe neisto hľadel na zazerajúceho ocka, že sem behá v taký neskorý nočný čas (bolo deväť hodín).

„Paulík,“ usmial sa Lukáš, keď som sa mu konečne vrhla do náručia a dala sa objímať a hladkať po chrbte.

„Konečne si skapal, ty monštrum v trenkách!!!“ ozval sa zhora Rišov vífazoslávny vresk.

„Ty tam máš to decko?“ opýtal sa ma Lukáš.

„Aké decko?“ zamiešal sa medzi nás ocko. „Náhodou, Rišo má už osemnásť, je to dospelý muž,“ vyhlásil smrteľne vážne a my sme sa rozosmiali na plné kolo.

Vybehli sme hore, Lukáš schmatol Riša za golier, odtiahol ho od počítača k dverám a vykopol ho. „Von, Detvan!“

„Detvak, doriti!“

„Deti, v mojom dome sa rozpráva slušne!“ ozval sa zdola oc-kov hlas. Lukáš zaplesol za Rišom dvere a pozrel na mňa. „No, Paulík, tvoj ocko má vážne problémy s vnímaním reality. Naj-

prv je Detvan dospelý, potom sme deti, no a ja chodím s vysokoškolačkou,“ našpúlil pery a natlačil sa na mňa. „Tak preháňaj. Všet je náš gympeľ lepší?“

„Asi hej. Aj keď my sme tiež boli divná trieda,“ zasmiala som sa.

„Nebyť našej triedy, ľazko si ťa získam,“ zamrmľal mi do ucha a ja som sa roztekla.

Je normálne, že takto reagujem po dvoch rokoch vzťahu?

„Zajtra začínam až o pol štvrtej, hodím ťa tam,“ sľúbil mi po medzi bozky a mne sa vidina ešte jednej prednášky v tento týždeň už nezdala taká hrozná. Teraz Lukáš spí, zatiaľ čo na monitore bojujú *Piráti z Karibiku 3*. Asi to vypnem a pôjdem spať tiež.

23.44

„Au!“

Zabijem toho psa. Belko si prišiel pýtať miesto na spanie a Subo nahlas chrápe pod posteľou. Lukáš sa nedal rušiť a omotal si ruku okolo môjho krku. Doparoma aj s chlapmi!

19. 9. 2007 – streda

13.40

„Tak, zlatíčko, pekne počúvaj pána profesora, aby si mi rástla do múdrosti. Čo tam po kráse.“

Musela som zvážiť, či za toto vôbec dovolím Lukášovi pobozkať ma. Parkovali sme pred školou a pozorovali grupujúcich sa študentov. V jednom hlúčiku som spoznala svojich spolužiakov, niektorí si nás všimli. Ukázala som na nich: „Moja nová trieda.“

„Tak to môžem byť pokojný. Ale tá blondína je celkom kus...“

„Ts!“

„Hahaha. Daj mi vedieť, aké bolo právo,“ rozlúčil sa, nasadol do auta a odfrčal. A ja som si zrazu pripadala strašne sama a nadávala som na Gabriela, že musela ochorieť práve teraz. Sedím v lavici, nikto tu nie je, asi sa všetci zoznamujú vonku. A ja mám trošku blbý pocit, že sa dištancujem.

13.59

„Dobrý deň, moje meno je...“ Chlapík napísal na tabuľu doc. PhDr. Viliam Bronila, CSc., „a uvediem vás do práva a právneho štátu. V poslednú stredu pred skúškovým si napíšeme test.“

Pri rozprávaní sa mu triasla trojitá brada, ktorá ma nadmieru fascinovala.

„Máte právo robiť si poznámky, máte právo si ich nerobiť. Máte právo požiadať ma o moje podklady na účely prípravy na skúšku. Ja mám právo vám ich nedať. Máte právo si prednášky nahrávať, ale nie bez môjho súhlasu. Všetko jasné? Máte právo sa pýtať. Začneme pojmom právo. Delíme ho na objektívne a subjektívne. Vie mi niekto povedať rozdiel?“

Vzápätí si sám odpovedal: „Objektívne právo je súhrn pravidiel správania sa, ktoré regulujú a mocensky upravujú spoločenské vzťahy. Zároveň priznáva jednotlivcovi súhrn oprávnení, ktoré môže uplatniť vo vzťahoch s inými ľuďmi pod ochranou verejnej moci. Aké iné spoločenské normy poznáme? Napríklad náboženské, morálne, pravidlá slušného správania, slečna tam vzadu, ktorá esemeskuje už desať minút!“

Tento výkrik prebral a zaujal každého. Docent sa však hneď nato vrátil k prednesu hlbokým, dutým hlasom, a kebyže si nepíšem denník, zaspím na lavici.

16.30

„Ahoj, ty ideš tiež na dvestojednotku?“ oslovilo ma nejaké dievča, ktorého tvár si matne pamätám z krúžku.

„Hej, a potom na bus a na ďalší bus, až som konečne za trištvrte hodiny doma,“ vzdychla som si.

„Uf, skadiaľ si?“

Povedala som jej.

„Bože,“ zhrozila sa. „Nechceš sa radšej presťahovať? Ja to mám päť minút.“

„My hľadáme spolubývajúceho,“ objavil sa pri mne Šimon. „Ponúkam ti izbu. Len pre seba, posteľ pre jedného... To je trochu problém, keď máš chalana...“ uškrňal sa šibalsky.

Vytreštila som oči. „Čože? Ponúkaš mi bývanie?“

„Aj s Lesiou,“ nevinne dodal.

No, to by bola teda výhra.

Lesia zvrtila hlavu smerom k nám, zhrozene štychla Šimona lakťom do rebier, až ho prehlo, a prefrčala okolo nás aj s Katou, akoby som šírila choleru. Jana sa im držala v päťách.

„Bývame pri Štrkovci,“ zažmurkal Šimon, len čo sa jeho ségra dostatočne vzdialila.

„Ty vieš byť aj vážny?“ opýtala som sa, netušiac, či sa môžem smiať.

„Občas. Ja len, že dnes som sa naučil, že mám právo sa opýtať a ty máš právo odmietnuť...“ imitoval docenta Bronilu tak podarene, že nás všetkých rozosmial.

„Šimon, poď už, zdrhne nám to!“ popohnal ho Samo a všetci traja utiekli Lesii s Katou a Janou, aj tým druháčkam Lene a Ivane, ktoré na mňa zagánili. Dúfam, že to nie sú redaktorky nejakého univerzitného plátku, v ktorom sa do mňa pustia, ako sa mi to stalo na gymplí. Viem si to živo predstaviť.

„Vyzerá to na celkom bláznivú vysokú, nezdá sa ti?“ nadhodilo dievča kukajúce za miznúcimi chalanmi.

Prikývla som. „Prepáč, na mená som strašná...“

„Júlia,“ pohotovo odvetila. „Ty si Paula. To vedia všetci, keďže si v hľadáčku jediných troch chalanov, čo máme v krúžku.“

Zabehlo mi. „V hľadáčku?!“

„Furt si s nimi, no.“

„Ja?! Ja vôbec, to Šimon...“

Júlia sa len vševediaco usmiala. Radšej som už nič nehovorila, aj tak by som len hrach hádzala na stenu. Šla kúsok so mnou v troleji, zato mňa čakali tri prestupy a nekonečná cesta. Slušne som si pospala, skoro som sa odviezla až ku krematóriu. Ešte to by mi chýbalo.

18.10

„Paulaaa!“ Do izby sa vrátilo niečo vlasaté, ale každý vlas pritom bol, ako obvykle, na svojom mieste. Denisa, kto iný. Vyrušila ma z meditácie pri čítaní a sladkom opojení, že do školy idem až v pondelok. Neskutočná predstava. „Tak čo, aké to je?“

Noví ľudia, nové prostredie, nové korenie života,“ hodila sa ku mne na posteľ.

„No... zaujímavé,“ hlesla som.

„Senzi!“ prikývla Denisa nadšene. „U mňa sú všetci úžasní. Zajtra končíme o šiestej a dohodli sme sa, že si skočíme niečo vypiť a potom možno na dýzu. Paula, je tam jeden chalan, Slavov, tie jeho oči... Ach!“ komicky sa chytila za hrud' a buchla hlavou o stenu.

„Hej, hej, bacha, nech sa o tom nedopočuje Juro,“ upozornila som ju.

„Tu? A ako? Ibaže by si mu to vyzvonila,“ výhražne sa zaksichtila.

„Nevyzvoním.“

„Vidíš?“ naradostene zakopkala nôžkami. „Teším sa ako malá!“

„A je to voči Jurovi fér?“

„Ale no tak, Paula, keď si zadaná, neznamená to koniec života. Môžeš sa zoznamovať a baviť. Mala by si to skúsiť aj ty. Si mladá, nič si nezažila. Tak nejako si chodila s Patrikom, a potom si sa vrhla do vážneho, až príliš vážneho vzťahu s mojím bratom. Bože.“

„Denča, nezačínaj zase,“ vyhrabala som sa z postele a sadla som si za stôl.

„Nezačínam. A čo u vás? Máte tam nejaké zaujímavé indivíduá, ktorým nehrabe zo psychológie?“

„No, je tam jeden s modrými očami a strapatými čiernymi vlasmi...“ zatvárila som sa zasnene a pritisla som si ruky na hrud'. „Dokonca ma už pozval bývať s ním.“

„Áááá!“ zapišťala Denisa, až mi zaľahlo v ušiach.

Priskočila ku mne, ale v dôsledku dočasného ohluchnutia som rozumela len druhú časť vety: „... si to ideš omrknúť?!“

„To bývanie? Čo si sa zbláznila? Jeho sestra mi dá cyankáli do najbližšej bagety, ktorú mi kúpi.“

„Panebože, Paula,“ Denisa lapala po dychu. „Toto je úžasné, kurňa, prečo musíš chodiť akurát s mojím bráchom, inak by som ťa tlačila, aby si to brala so všetkým!“